

Zuzana Candigliota, advokátka

vedená v seznamu advokátů České advokátní komory pod ev. číslem: 16127

Kancelář Burešova 6, 602 00 Brno, Česká republika | IČ 03746933 | číslo účtu 2200755319/2010

Tel. +420 607 005 043 | E-mail candigliota@gmail.com | Datová schránka by2wpca

Kárná komise
Česká advokátní komora
Národní třída 16
110 00 Praha 1

sp. zn. K 136/2016

V Břeclavi dne 2. 1. 2017

Vážený pane předsedo,

tímto se vyjadřuji ke kárné žalobě ze dne 22. 11. 2016 č. j. 520/2016.

Nejdříve bych se chtěla omluvit za to, že posílám své vyjádření o pár dnů později než ve stanovené 15denní lhůtě ode dne doručení, což bylo dáno jednak mou nemocí, ale také obdobím vánočních svátků, které jsem chtěla prožít v klidu, a nikoliv nad kárnou žalobou. Nicméně, jak vysvětlím hned vzápětí, toto moje vyjádření ve skutečnosti není opožděné, ale **předčasné**, neboť mi zatím nebyla kárná žaloba doručena řádně a bez procesních vad.

Vady v doručení kárné žaloby

Byl mi doručen dokument, který sice má doložku autorizované konverze, ale ta byla provedena způsobem, který neodpovídá platným právním předpisům. Byly mi doručeny dvě písemnosti (výzva k vyjádření a kárná žaloba), které byly zkonvertovány do souboru jednoho, což je v rozporu s § 22 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, který předpokládá konverzi jedné písemnosti v listinné podobě do podoby elektronické. Tudíž by každá písemnost měla být konvertována zvlášť. Dále naskenovaná listina musí mít podle bodu 1 písm. a) přílohy č. 1 vyhlášky č. 193/2009 Sb., o stanovení podrobností provádění autorizované konverze dokumentů, rozlišení 300 x 300 dpi, ale doručený dokument byl naskenován pouze v rozlišení 200 x 200 dpi. Vzhledem k tomu, že dokumenty, které mi byly doručeny, je nutné považovat za vadné, žádám o jejich nové doručení způsobem odpovídajícím platné právní úpravě tak, aby písemnosti, které provedením konverze vznikly, měly stejné právní účinky jako ověřené kopie písemností, jejichž převedením výstup vznikl.

Námítka podjatosti

Co se týče možnosti namítat podjatost, namítám podjatost všech členů kárného senátu, a to z důvodu systémové podjatosti, neboť jsou funkcionáři České advokátní komory, která (jak jsem již uvedla ve svém vyjádření ke stížnosti) prostřednictvím své čelní představitelky při vstupním školení advokátních koncipientů v Brně v květnu 2016 uvedla moje jednání, které je předmětem kárné žaloby, jako odstrašující příklad porušení povinností advokáta. ČAK jako instituce tak není schopna ctít presumpci

neviny a zajistit mi konkrétně v tomto řízení spravedlivý proces, neboť už předem se tato instituce prostřednictvím své představitelky vyjádřila a má jasno, že jsem se kárného provinění dopustila. Od kárného senátu lze s vysokou pravděpodobností ve smyslu pravidla „vyšší bere“ očekávat, že se neodchýlí od názoru veřejně prezentovaného komorou. V tomto bych odkázala na jiný případ advokáta Petra Kočího, aniž bych se vyjadřovala k jeho jednání, které mu bylo kladeno za vinu. V jeho případě se také k jeho jednání předem veřejně vyjadřovali představitelé ČAK tak, že jej odsuzovali, konkrétně bývalý předseda ČAK a předseda kontrolní rady ČAK.¹ Advokát Kočí pak byl zcela bezprecedentně potrestán nejprve zákazem výkonu advokacie na dobu 12 měsíců a následně pokutou ve výrazně vyšší 100.000,- Kč, a to v situaci, kdy se rovněž jednalo o otázku svobody projevu a kdy posouzení vhodnosti určitých výroků bylo zcela nepředvídatelné a ryze subjektivní. Je na místě podotknout, že před pár týdny tato rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze. Tento případ ukazuje, že představitelé a orgány ČAK nemají při projednávání stížností a kárných žalob souvisejících se svobodou projevu dostatečnou soudnost, což spočívá v tom, že se respektovaní funkcionáři ČAK veřejně vyjadřují k věcem ještě před jejich pravomocným projednáním, čímž porušují právo advokáta na spravedlivý proces a zároveň dávají členům kárných senátů vodítko, jak mají rozhodnout, přičemž členové kárných senátů se skutečně bez jakékoliv kritické reflexe tohoto vodítka drží a jsou schopni advokátu uložit exemplární až likvidační sankce, kterou musí zrušit až soud. Z tohoto důvodu nemohu kárný senát ČAK považovat za nezájatý a nestranný.

Absence zákonného omezení

Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobodu lze svobodu projevu omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Podle čl. 4 odst. 2 Listiny mohou být meze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem.

V kárné žalobě je mi vytýkáno porušení § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu.

Ustanovení § 17 zákona o advokacii zní:

„Advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.“

Ustanovení čl. 4 odst. 1 etického kodexu zní:

„Advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.“

Je evidentní, že **zákoné ustanovení se týká pouze profesního života advokáta, nikoliv jeho soukromých aktivit nesouvisejících s výkonem advokacie.** Ustanovení obsahuje výslovné omezení „při výkonu advokacie“. **Pokud by zákonodárce měl vůli omezit i soukromý život advokáta a jeho svobodu projevu, jistě by do ustanovení nekládal slova „při výkonu advokacie“, ale buď by tam tato slova nekládal vůbec, nebo by obdobně, jako je tomu v etickém kodexu, použil slovo „všeobecně“ apod.** Je tedy nutné uzavřít, že zákon nestanoví omezení svobody projevu advokáta nad rámec „výkonu

¹ Viz: <http://www.cak.cz/scripts/detail.php?id=7832>.

advokacie“ a že tedy advokát mimo svůj profesní život požívá práva na svobodu projevu stejně jako jakýkoliv jiný občan, který není advokátem.

Zde je namístě citovat rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/11:

„50. Ze čl. 4 odst. 2 Listiny vyplývá, že *„požadavek zákonného základu pro možné omezení základního práva je vyvozován z demokratického principu, jakož i z principu materiálního právního státu. Jeho důvodem je znemožnit exekutivě realizaci vlastních představ o tom, jak a jak mnoho lze omezit základní práva. Tím, že toto oprávnění bylo uděleno demokraticky legitimovanému parlamentu, má být zajištěno, že k omezení základních práv dojde až po demokratickém parlamentním diskursu a navíc získává omezení základního práva i následnou demokratickou zpětnou vazbu“* (srov. blíže Wagnerová, Eliška, Šimíček, Vojtěch, Langášek, Tomáš, Pospíšil, Ivo a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 128). Zákonodárce nemůže delegovat na moc výkonnou uložení primárních povinností, podzákonná úprava vždy musí ctít účel a smysl zákonem definovaný. Podzákonná úprava sama, bez opory v zákoně, vymezila definiční znak, na který je povinnost vázána. Jde proto o úpravu, která mj. koliduje i s požadavkem plynoucím ze čl. 4 odst. 1 Listiny. Ve vztahu k posuzované materii lze uzavřít, že některé podstatné definiční znaky, na něž je vázána povinnost úhrady zdravotní péče (byť po zvolení její ekonomicky náročnější varianty), jakož i povinnost poskytovatelů zdravotní péče týkající se nabízení variant či dokumentace souhlasu pacienta jsou (či mají být) primárně vymezeny teprve podzákonným předpisem.“

I v projednávaném případě jde o to, že **podzákonný předpis (etický kodex) rozšiřuje omezení základního práva (svobody projevu) nad rámec zákonné úpravy, což je nepřípustné a protiústavní**. Pokud by měl zákon a etický kodex omezovat i projevy advokáta v jeho soukromé sféře, je k tomu nutná změna zákona tak, aby toto omezení bylo nepochybné, zcela jasné a předvídatelné. Tyto požadavky současná právní úprava nesplňuje.

V kárné žalobě je zmíněn rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004 sp. zn. 5 As 34/2003, podle kterého pravidla profesionální etiky advokáta zavazují k určitému chování nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře. Nicméně tento **rozsudek se ve skutečnosti vůbec jednáním advokáta v soukromé sféře nezabývá**, neboť se jednalo o pochybení advokáta vůči klientovi a soudu při výkonu advokacie, kdy advokát tendenčně argumentoval, že ukončení smluvního vztahu a vypovězení plné moci není výkonem advokacie. NSS se tak vyjádřil k otázce soukromé sféry **jen obiter dictum** a nezabýval se důkladně skutečným případem jednání advokáta v soukromé sféře a už vůbec ne případem, kdy jde o výkon ústavně zaručeného práva advokáta a kdy je potřeba zkoumat, zda je možné toto právo omezit, poměřovat apod. Tento rozsudek tedy na projednávanou věc nelze použít. **Rozsudek, který naopak na projednávanou věc principiálně zcela dopadá, je pozdější rozsudek Nejvyššího soudu 10. 1. 2013 sp. zn. 30 Cdo 2591/2011: „Ač není možné nikterak umenšovat nutnost respektovat při výkonu advokacie (ve smyslu významu tohoto institutu, jehož výklad byl podán výše) povinnosti advokátů stanovené zákonem o advokacii, resp. dalšími souvisejícími předpisy, nelze dovozovat, že by advokát byl, na rozdíl od ostatních občanů, omezen v ústavně zaručených principech svobody projevu, resp. ve svém právu na kritiku.“**

Je tedy nutné uzavřít, že zákon o advokacii neomezuje advokáty ve veřejných projevech, které se netýkají výkonu advokacie, a advokát požívá stejný rozsah práva na svobodu projevu jako ostatní občané. Případné projevy advokáta v soukromé sféře, které by nepřiměřeně zasáhly do práv jiných osob nebo byly jiným způsobem nezákonné, je za současné právní úpravy potřeba řešit stejně jako

u jiných osob – použitím předpisů občanského, přestupkového nebo v krajních případech trestního práva.

Svoboda projevu advokáta v judikatuře ESLP

Dále se vyjádřím k významu svobody projevu zakotvené v čl. 10 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a k možnosti jeho omezení dle judikatury ESLP.

Článek 10 zní v českém jazyce takto:²

1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společností.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

V souvislosti s větou „Každý má právo na svobodu projevu“ vzniká otázka, 1) **zda v případě advokáta je dána nějaká výjimka a zda jeho právo na svobodu projevu je omezené více než u ostatních lidí.** Další otázkou je, 2) **zda projevy advokáta (nadto projevy nesouvisející s výkonem advokacie) jsou omezeny čl. 10 odstavcem 2 a v kterém konkurujícím zájmu.**

Z komentáře k Úmluvě³ vyplývá, že ESLP akceptuje asymetrii mluvčích, tedy jinými slovy záleží na tom, kdo výrok pronesl.⁴ Existují tři skupiny privilegovaných mluvčích, mezi které patří politici, volení zástupci v širším slova smyslu a novináři. Naopak **jedinou znevýhodněnou skupinou mluvčích jsou advokáti, ovšem „znevýhodnění advokátů při realizaci jejich svobody projevu se však týká jen projevů vůči soudní moci“.** K tomu pak komentář s odkazy na judikaturu dodává, že ESLP si je vědom, že kritika soudců ze strany advokátů by mohla ohrozit důvěru veřejnosti v justici, a proto považuje za nutné jejich kritické projevy do značné míry cenzurovat. Jinak řečeno, zvláštní povaha advokátní profese vyžaduje, aby se advokáti na veřejnosti chovali vůči soudcům diskrétně, čestně a důstojně.

Co se týče legitimních cílů pro omezení projevů advokátů, které mohou být vnímány jako neslušné, lze říci, že určitě nejde o národní bezpečnost, územní celistvost, veřejnou bezpečnost, předcházení zločinnosti, ochranu zdraví, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci. **V úvahu by tedy přicházela ochrana pořádku, ochrana morálky a ochrana pověsti nebo práv jiných.**

Ohledně ochrany pořádku je potřeba uvést, že autoři komentáře termín „prevention of disorder“ překládají jako předcházení nepokojům, nikoliv ochranu pořádku. Autoři komentáře uvádějí, že tento legitimní cíl je nejčastěji uváděn v souvislosti s bojem proti terorismu, nic jiného k tomu neuvádějí.

² http://echr.coe.int/Documents/Convention_CES.pdf

³ Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s.

⁴ Viz str. 1086-7 komentáře a str. 1058-9 komentáře.

Podle mého názoru nelze projev advokáta, který může být vnímán jako neslušný, podřadit pod ochranu pořádku nebo předcházení nepokojům.⁵

Co se týče ochrany morálky, u tohoto legitimního cíle přiznává ESLP smluvním státům široký prostor pro uvážení z důvodu absence evropského konsenzu ohledně morálky. U obscénních uměleckých děl judikatura ESLP rozlišuje mezi těmi s náboženskou tematikou, kterým poskytuje velmi malou ochranu, a mezi těmi **zesměšňujícími a parodujícími politiky, která mohou být považována za „political speech“ a požívat výrazně větší ochrany než apolitický projev** (Vereinigung Bildender Künstler proti Rakousku).⁶

U ochrany práv jiných jde o otázku difamace, kdy se dostává do kolize právo na svobodu projevu a právo na ochranu soukromého a rodinného života. Posuzuje se, nakolik je projev skutkovým tvrzením nebo hodnotovým soudem, ale také, koho se výrok týká, neboť ESLP vytvořil komplexní hierarchii osob veřejného zájmu, přičemž **na vrcholu pomyslného žebříčku stojí politici včetně regionální politiků nebo pouhých kandidátů ve volbách, kteří musí snést větší kritiku své osoby**. Na nejnižších patrech žebříku stojí řadoví občané bez zvláštní funkce nebo významné roli ve společnosti, u kterých se předpokládá, že se nemohou kritice své osoby efektivně bránit.⁷

Při zohlednění výše uvedeného je zřejmé, že **jako advokátka na základě Úmluvy a judikatury ESLP požívám právo na svobodu projevu ve stejném rozsahu jako kdokoliv jiný, a to s výjimkou veřejných projevů vůči soudní moci, které by mohly ohrozit důvěru veřejnosti v justici**. V projednávaném případě se nejednalo o projev vůči soudní moci, ale o projev vůči starostovi města, tudíž jako advokátka nemohu být omezována na svobodě projevu více než kterýkoliv jiný člověk jen proto, že jsem advokátka. **Omezení svobody projevu by muselo být navíc v souladu se zákonem, což – jak jsem vysvětlila výše – není splněno. Žádný zákon v ČR neomezuje projevy advokáta mimo jeho profesní život. I kdyby zákonné omezení existovalo, pak není dán žádný legitimní důvod daný Úmluvou pro omezení mé svobody projevu, jednalo se o „political speech“, který v judikatuře ESLP požívání zvýšené ochrany, a o kritiku starosty města, který jako politik musí snést větší kritiku své osoby. Je tedy nutné uzavřít, že Úmluva a judikatura ESLP chrání moje právo na svobodu projevu a neumožňuje v projednávaném případě jeho omezení.**

Meze svobody projevu advokáta

K otázce svobody projevu advokáta je na místě zmínit, že sama ČAK pořádala v prosinci 2015 v rámci Evropského dne advokátů odborné kolokvium na téma svobody projevu včetně svobody projevu advokátů⁸ a zveřejnila v češtině příručku na toto téma.⁹ V příručce je zmíněn případ advokáta Jaroslava Mayera z roku 1922, který by advokátní komorou disciplinárně potrestán za publikaci povídky v časopise, v níž karikoval určité členy disciplinární rady advokátní komory. Komora byla toho názoru, že urazil advokacii. Případ komentoval Stanislav Balík, který svůj komentář ukončil slovy: **„Jako nezřídká i v jiných případech vázaných k svobodě projevu i v tomto byl spouštěcím mechanismem nedostatek smyslu pro humor...“**. Kromě toho příručka zmiňuje případy perzekuce advokátů za vyjadřování názorů a kritiku představitelů moci. Podle mého názoru je právě toto řízení příkladem

⁵ Viz str. 1046 komentáře.

⁶ Viz str. 1047-50 komentáře.

⁷ Viz str. 1074 a násl. komentáře.

⁸ <http://www.bulletin-advokacie.cz/10.-prosinec-evropsky-den-advokatu-svoboda-projevu?browser=mobi>

⁹ <http://www.cak.cz/assets/prirucka-k-evropskemu-dni-advokatu.pdf>

takové perzekuce za vyjadřování názorů a kritiku představitelů moci, stejně jako absence smyslu pro humor a nahledu funkcionářů ČAK.

Souhlasím s tím, že advokát by měl ve veřejném prostoru dodržovat pravidla slušnosti i mimo výkon advokacie, i když zákon mu tuto povinnost přímo neukládá a je stanovena pouze podzákoným předpisem. Jistě se lze shodnout na tom, že mezi porušení pravidel slušnosti patří používání vulgárních slov. Nicméně **použití slovní hříčky, která má více možných významů, z nichž jeden může být neslušný pro osobu, která si sama svými vlastními myšlenkovými procesy takový význam domyslí, podle mého názoru rozhodně nelze vnímat srovnatelně jako použití vulgárního slova.** Člověk s nadhledem se slovní hříčce zasměje anebo, pokud ji nebude považovat za vtipnou, povedenou či trefnou, se jí nezasměje, ale nebude ji řešit, neboť bude respektovat svobodu projevu mluvčího.

Kam až povede snaha ČAK o omezování svobody projevu advokátů, kromě vyloženě vulgárních projevů? K autocenzuře, k přepjaté politické korektnosti a prakticky k neformálnímu zákazu použití satiry a vtipkovaní na účet představitelů veřejné moci. Také povede k udávání a donášení, účelovému sledování facebookových profilů a veřejného vystupování nepohodlných advokátů tak, aby na ně mohly být podávány podněty ke kárnému řízení. A to je velmi nebezpečný trend. A to zvláště za situace, kdy ČAK, resp. kárný žalobce, není schopen vůbec, natož ani slabě zdůvodnit, v čem spočívá údajná závažnost mého jednání, není schopen použít žádné ústavněprávní argumentace a není schopen nahlížet závažnost svého vlastního jednání – snahy o potlačování svobody projevu advokátů. Skoro to působí, že absence řádného zdůvodnění kárné žaloby a celkově jakékoliv argumentace naznačuje silné přesvědčení kárného žalobce o úspěšnosti svého návrhu i bez těchto náležitostí, a tedy i důvodnost mé námitky podjatosti. Jinými slovy – jakékoliv právní podání musí být řádně a přesvědčivě zdůvodněno a vyargumentováno, aby mohlo být úspěšné, ale zde to vypadá, že se kárný žalobce spoléhá na něco úplně jiného než sílu svých absentujících argumentů.

Z kárné žaloby vůbec není zřejmá hranice, který kritický projev na adresu politického představitele moci je z hlediska předpisů o advokacii porušením povinností advokáta a který ne, respektive který je závažným porušením povinností, a tedy i kárným proviněním. Pokud mám mnoho důvodů si myslet, že je starosta hlupák, je trapný a poškozuje zájmy obyvatel města, a chci to veřejně sdělit, neboť jako občan chci, aby lidé příště tohoto starostu nevolili a on tak nemohl nadále škodit,¹⁰ opravdu **nevím, na základě čeho mohu předvídat, jaká forma projevu je z hlediska advokátních předpisů přípustná, a zda v případě vícevýznamové slovní hříčky nebo sdělení mi bude přičítána k tíži jeho nejméně slušná varianta, která vyvstanula v myslích posuzujících osob, nebo zda se bude zkoumat, kterou variantu jsem pravděpodobně měla na mysli a které konkrétní slovíčko jsem zamýšlela k dosažení.**

Žádám tedy kárného žalobce, aby mi sdělil u níže uvedených možných komentářů fotografie starosty v tabulce, zda jde o neporušení nebo porušení povinností advokáta a v případě porušení, zda jde o porušení závažné. A také, aby stanovisko bylo náležitě odůvodněno tak, aby bylo přezkoumatelné a aby se nejednalo jen o subjektivní názor kárného žalobce.

¹⁰ Jen pro ilustraci – před dvěma měsíci se starosta vyjádřil o starých budovách břevclavské tržnice a možnostech jejich zbourání takto: „budovy tržnice nemají žádnou architektonickou ani historickou hodnotu“. Zdroj: http://breclavsky.denik.cz/zpravy_region/hlasovani-o-prodeji-arealu-cukrovaru-odlozili-az-na-prosinec-kvuli-namitkam-20161101.html.

Příčemž toto tvrzení starosty je naprostý a ničím nepodložený nesmysl, naopak podle názorů architektů tyto budovy mají velkou architektonickou i historickou hodnotu.

Způsob vyjádření:	Neporušení povinností advokáta	Porušení povinností advokáta, ale nikoliv závažné	Závažné porušení povinností advokáta, které je kárným proviněním
Starosta se nevhodně zviditelňuje na akci, na které nemá žádnou zásluhu.			
Velbloud se nevhodně zviditelňuje na akci, na které nemá žádnou zásluhu.			
Starosta je trapný.			
Velbloud je trapný.			
Starosta se chová hloupě.			
Velbloud se chová hloupě.			
Starosta je hlupák.			
Velbloud je hlupák.			
Starosta vypadá jak blbec.			
Velbloud vypadá jak blbec.			
Čert na koze jel! https://www.youtube.com/watch?v=GcpZqq2IUJc			

To je ale šašek! (poznámka – je to opět problematické vyjádření, neboť výraz šašek je jedno z hovorových vyjádření pro mužský pohlavní orgán) ¹¹			
To je ale kašpárek! (poznámka – je to opět problematické vyjádření z hlediska toho, že se jedná o hovorový výraz pro pánský pohlavní orgán malé velikosti)			
Skandální přiznání starosty! "Nejšťastnější jsem v zoo."			
Malá hádanka. Co je to? Má to dva hrby a na zádech pohlavní orgán.			
- Výklad 1: Pan starosta má (s vysokou pravděpodobností) pohlavní orgán a ten se zrovna teď nachází na zádech velblouda.			
- Výklad 2: Pan starosta jako celkek je nespécifikovaným pohlavním orgánem (ať už mužským nebo ženským) a on celý se nachází na zádech velblouda.			
- Výklad 3: Velbloud má dva hrby a také svůj velbloudí pohlavní orgán, ale z důvodu anatomické neznalosti velbloudů je hádanka špatně formulovaná.			
- Výklad 4: Je to kameňák.			

Zde bych chtěla připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004 č. j. 2 As 69/2003-50, který se týká výkladu termínu „**veřejné pohoršení**“ ve smyslu zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud s odkazem na zásady plynoucí z judikatury Ústavního soudu uvedl, že jedním ze znaků, které musí být kumulativně naplněny, je **rozpor s tím obsahem mravnosti, na němž se společnost shodne v daném čase a místě konsensem** (přesvědčivou většinou, nikoliv nutně jednohlasně). **Správní orgán neporovnává toto jednání s mravností podle vlastních kritérií, nýbrž je poměřuje s obecnou společenskou shodou o obsahu mravnosti. Nejvyšší správní soud připomíná, že takové posuzování musí být vždy činěno s ohledem na základní práva jednotlivců, s nimiž se případný veřejný zájem na nevyvolávání veřejného pohoršení může dostat do kolize. Je třeba vždy pečlivě vážít povahu a intenzitu proti sobě stojících základních práv či jiných ústavně chráněných hodnot.**

Tuto judikaturu je na místě použít i na projednávaný případ, kdy jde o výklad toho, co je neslušné ze strany advokáta natolik, že jde o závažné porušení jeho povinností. Je evidentní, že ani v tomto případě **zásady slušnosti nelze hodnotit podle vlastních subjektivních kritérií kárného žalobce nebo představitelů ČAK, ale hodnocení se musí zakládat na obecné společenské shodě. Jsem přesvědčena po diskuzích s advokáty, jinými právníky i s lidmi z řad veřejnosti, že v případě mého jednání není dána tato společenská shoda i s přihlédnutím k tomu, že řada lidí si uvědomuje důležitost svobody projevu a legitimní kritiky představitelů veřejné moci včetně použití satiry a zesměšnění, což považuje za důležitější hodnotu než suchopárnou a přehnanou politickou korektnost při vyjadřování.**

¹¹ <https://www.frekvence1.cz/radio/zaznamy-poradu/pisnicky-na-prani/pohlavni-organ-nebo-pindik-291.shtml>

Ano, je možné fotku starosty okomentovat slovy – starosta se nevhodně zviditelňuje na akci, na které nemá žádnou zásluhu. **Ovšem nelze odhlédnout od toho, že čím nudnější a fádňější bude kritické vyjádření na účet starosty, tím méně to bude někoho zajímat, tím méně bude kritika trefnější a údernější a tím menší bude mít dopad. A tím méně bude naplněn smysl svobody projevu za účelem kritiky představitelů veřejné moci.**

Shrnutí

Na základě výše uvedeného a z obsahu kárné žaloby je nutné shrnout následující:

- Zákon o advokacii neomezuje advokáty v realizaci práva na svobodu projevu, při kterém nejde o výkon advokacie, advokát ve svých soukromých projevech požívá stejný rozsah práva na svobodu projevu jako ostatní občané, omezení v etickém kodexu jde nad rámec zákona.
- Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva rovněž vyplývá, že advokát má stejný rozsah svobody projevu jako kdokoliv jiný, s výjimkou veřejných projevů kritizujících soudní moc, které by mohly ohrozit důvěru veřejnosti v soudnictví.
- Pravidla slušnosti si nemůže kárný žalobce vykládat dle vlastních kritérií, ale musí vycházet z obecné společenské shody, při posuzování musí vzít v potaz základní práva jednotlivce a musí pečlivě vážit povahu a intenzitu proti sobě stojících základních práv a jiných ústavně chráněných hodnot.
- Z kárné žaloby vyplývá, že kárný žalobce zcela rezignoval na ústavněprávní argumentaci a řádné odůvodnění svého návrhu, zejména nedošlo k žádnému vážení a poměrování proti sobě stojících základních práv a ústavně chráněných hodnot, bylo pouze konstatováno, že došlo k porušení pravidel slušnosti a že porušení bylo závažné, a to na základě subjektivního hodnocení kárného žalobce a bez jakékoliv argumentace. Podle mého názoru takto nedbalá a neodůvodněná práce kárného žalobce snižuje důstojnost advokátního stavu mnohem více než můj projev.
- Kárný žalobce v závěru svého návrhu zcela tendenčně dovozuje, že je kárná žaloba podávána právem proto, že jsem se v závěru svého vyjádření uvedla, že si po celé události a její medializaci plně uvědomuji, že můj projev může být hodnocen jako nevhodný a neslušný, a domnívám se, že jsem se z toho poučila tak, že do budoucna budu dbát na mnohem větší zdrženlivost a volbu vhodného způsobu vyjadřování. K tomu chci uvést, že toto mé vyjádření nebylo myšleno jako přiznání se ke kárnému provinění, ale uznání, že moje vyjádření nemuselo působit nejlépe s tím, že do budoucna budu svá veřejná vyjádření více zvažovat. Trvám ovšem na tom, že o dosažení úrovně kárného provinění nešlo, a to z výše rozvedených důvodů, ale také s ohledem na srovnatelnou kauzu soudce Zbránka, jehož jednání bylo v několika ohledech závažnější, což blíže rozebírám ve svém vyjádření ke stížnosti.

Ve zbytku odkazuji na svoji argumentaci ve vyjádření ke stížnosti, které příkládám jako přílohu tohoto vyjádření.

Rodinné, zdravotní a majetkové poměry

Ohledně svých rodinných, zdravotních a majetkových poměrů uvádím, že

Návrh

Navrhuji, aby kárný žalobce v souladu s § 10 kárného řádu vzal kárnou žalobu zpět a řízení bylo zastaveno, neboť kárná žaloba není důvodná.

V případě, že řízení nebude zastaveno, navrhuji, aby mě kárný senát v souladu s § 23 písm. c) kárného řádu zprostil kárné žaloby z důvodu, že skutek, pro který byla kárná žaloba podána, není kárným proviněním.

V případě, že kárný senát shledá, že skutek, pro který byla kárná žaloba podána, je kárným proviněním, navrhuji, aby kárný senát v souladu s § 32 odst. 5 zákona o advokacii upustil od uložení kárného opatření, neboť se jedná o méně závažné porušení povinnosti a projednání kárného provinění je možno považovat za dostačující. To odůvodňuji tím, že v porovnání s jednáním soudce Zbránka je moje jednání méně závažné, vyjádřila jsem uvědomění, že pro příště bych měla lépe vážit slova při svém vyjadřování, dále mi bylo zamezeno městem Břeclav nadále cokoliv komentovat na FB stránce města Břeclavi a tento zákaz trvá, čímž jsem omezena na svobodě projevu a možnosti komentování věcí veřejného zájmu, a také jsem sepisováním původního vyjádření i tohoto vyjádření strávila velké množství času, což je možné považovat za přiměřený trest.

Zuzana Candigliota
advokátka

Příloha
Vyjádření ze dne 7. 6. 2016

